

OBILJEŽAVANJE DANA NAŠE ŠKOLE

Dan naše škole obilježili smo u petak, 25. travnja, ove godine u Kongresnoj dvorani „Hadži Salim Šabić“. Ovaj je datum izabran za Dan škole, da podsjetimo, jer je 27. travnja 1916. Hrvatski sabor usvojio je "Zakon o priznanju islamske vjeroispovijesti u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji".

Program je počeo u punoj Dvorani, pred dragim i poštovanim gostima - muftijom Aziz ef. Hasanovićem, muftijom Ševkom ef. Omerbašićem, ravnateljem Mevludi ef. Arslanijem, prisutnim članovima Mešihata i voditeljima pojedinih odjela pri Mešihatu, našim dragim profesoricama i profesorima, cijenjenim muallimima i muallimama, te mnogim našim roditeljima i, naravno, našim učenicama i učenicama - koji su u udobnim kongresnim foteljama, nakon sportskog prijepodneva povodom Dana škole, nastavili pratiti ovaj dio programa.

Program je počeo učenjem ašereta. Proučio ga je Ahmed Alili, učenik 2. razreda, i tako otvorio iznimno lijep doživljaj koji je uslijedio.

Ahmed i Teufik

Nakon što je Zbor naše škole, pod ravnanjem profesorice Katarine Stojanović, izveo himnu "Gaudeamus igitur", glavne točke programa mogle su početi.

Članovi našeg zbora s profesoricom Katarinom

Naime, ove godine program je bio podijeljen u dva "čina".

Čin prvi počeo je neobično, riječima: „Jedan učenik, posve poseban!“

Riječ je o učeniku izvanrednog morala, učeniku od kojeg bismo svi mi mogli štošta naučiti. To je maturant Ahmed Opardija, koji je i reprezentativac bosanskohercegovačke reprezentacije. Njegove razredne kolegice i kolege sudjelovale su u 'prezentaciji' njegovih svakodnevnih rekvizita (nogometna lopta, kopačke, dres) i pročitali rezultate ankete u kojoj je on ocijenjen riječima: „iznimno čestit“, „moralan“, „drag“, „veliki prijatelj“...

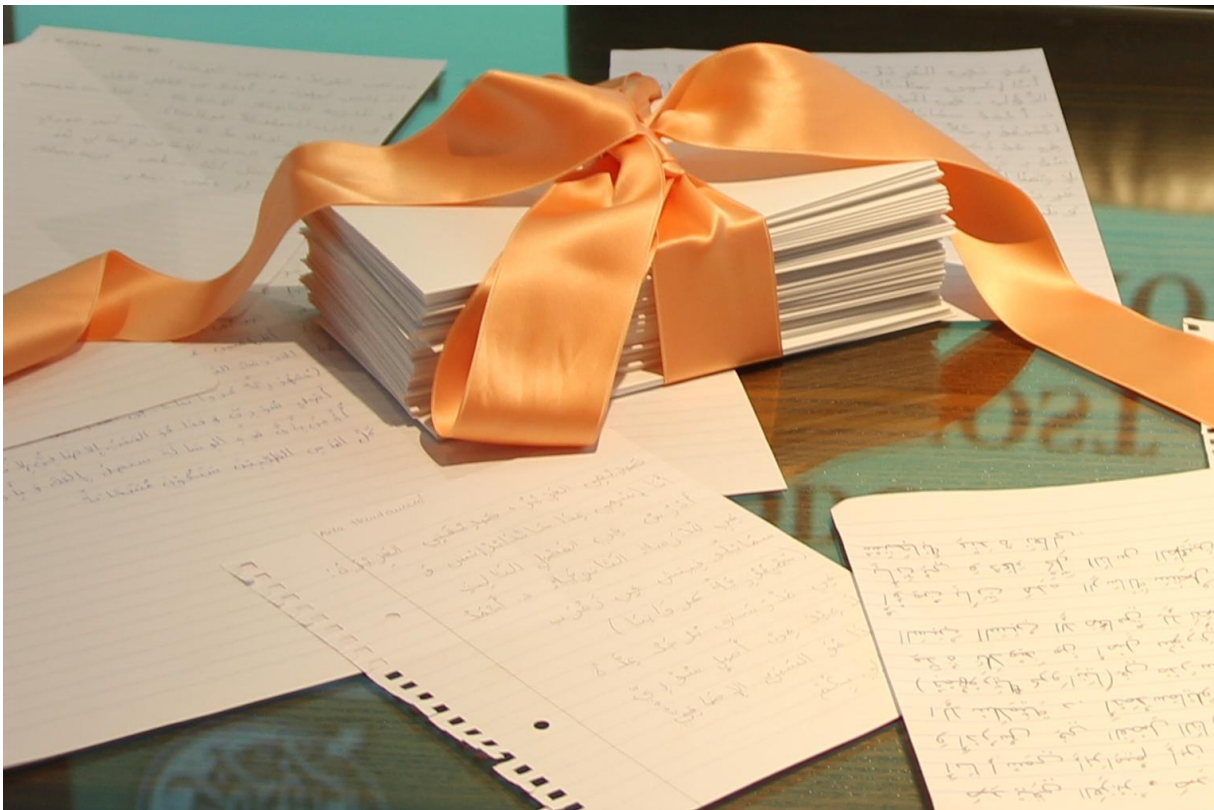
Ahmedovi rekviziti

Bilo je to svojevrsno iznenađenje za Ahmeda, zbog čega naš sjajni Ahmed nije mogao suzdržati emocije (kao ni mnogi u Dvorani). Prikazan je i kratak film o ovome momku (pripremili su ga njegovi roditelji na poticaj naše profesorice i voditeljice Dramskog studija). Ahmed je, kako se vidjelo još jednom, pored svih svojih sportskih obveza, uvijek bio i uzoran učenik. Nadamo se, i od srca mu želimo – daljnji uspjeh u njegovoj profesionalnoj karijeri. Pohvalne riječi što su o njemu napisali ravnatelj naše škole Mevludi ef. Arslani i Ahmedova razrednica Elma Opardija, profesorica engleskoga jezika, kao i ono što su o njemu rekli njegovi nastavnici iz osnovne škole, trener, efendija (Ahmed je, naime, proučio i četiri hatme!) i drugi, svatko od nas bi poželio.

Ahmed Opardija između svoje kolegice Minete i kolege (voditelja) Lukmana

Čin drugi činila je tužna tema naslovljena kao „Sirija, moja domovina!“. Sirija je, naime, domovina nekoliko naših učenica i učenika. Sirija krvari već dugo. U Siriji se umire svakodnevno jer se u Siriji vodi rat, a sve zbog ljudske pohlepe i ljudskih interesa. Sirija je zemlja u kojoj svakodnevno umiru djeca od gladi, umiru starci zbog nedostatka vode, bez krova nad glavom... O tome su, vrlo potresno, na satima hrvatskoga jezika pisali Fadel, Diana, Muhammed Hamid i Aiche, učenici naše škole, podrijetlom iz Sirije.

Pisma naših učenika za djecu Sirije

Prvo Aicha.

Aicha je učenica 4. razreda naše škole. S dvojicom braće došla je ove godine u našu školu. Ovo je njen rad:

Pismo nepoznatoj djevojčici / dječaku

Ovih dana često čujemo riječ Sirija, na vijestima svakodnevna bombardiranja, strahovite zločine koji se dešavaju, majke kako plaču za svojim mrtvim djetetom... Unatoč tome postoji veliki broj ljudi koji su nezainteresirani za vašu situaciju, ljudi koje to ne zanima ili pak smatraju da je to tuđi problem kojim se oni ne bi trebali posvetiti. Oni se ne smatraju dužnim da toj jednoj majci, gladnom dječaku ili djevojčici, ranjenom ocu pruže bilo kakvu pomoć. Neki se pak opravdavaju riječima poput onog da ne mogu to gledati, da to loše utječe na njih... Nisu svjesni da jedno dijete koje je tek započelo život upravo tamo gleda kako se njegov otac ubija, kako mu se majka zlostavlja, da to dijete može gledati ulice pune krvi njegovih dragih. Na neki način da je svatko od njih svjestan da mu je svaki trenutak možda i zadnji u životu. A najljepša stvar u svemu tome je vidjeti kako to isto dijete skriva svoj strah i kako je u tom zlom svijetu, svijetu u koji je ušao kao najveći junak, sa željom da to sve zaustavi. Upravo takvo dijete zaslužuje da mu se želja ostvari i svojom upornošću će to i ostvariti.

Upravo ti, kojem je ovo pismo napisano, znaj da nas ipak ima velik broj onih koji vam pokušavamo pomoći. Znaj da će dobro uvijek pobijediti i da će se situacija promijeniti uz nastojanje svih dobrih i brižnih ljudi. Nemoj gubiti nadu... svi smo mi uz tebe. Ono što vas boli i boli i nas...

Učenici čitaju pisma svojih kolega i kolegica

Drugo: Ahmed Fadel Kaoudahhan.

Fadel je učenik je I. razreda. S nama je tek 7-8 mjeseci. Tada je počeo učiti (pisati i govoriti) hrvatski. Ovo je njegova druga školska pismena zadaća iz hrvatskog jezika, rađena 6. ožujka 2014.

Moj grad Alep

Moj grad, moj najbolji i najdraži grad Alep. Alep je drugi glavni grad Sirija, živio sam u Alepu 9 godine koje neću nikada zaboraviti.

Alep je prelijep grad. U njemu je najstarija džamija, jedan od najstarija džamija, prelijepa. Gradili su je prije više od tisuću godina.

U Alepu postoje najbolji restorani i najbolja hrana u cijeloj Siriji.

Alep je najbolji grad. Kad ideš u centar, ne znaš kako ode vrijeme, taj grad ima najbolja ljude, svi su društveni, svi se vole.

Na ramazan svaki ima neki veliki tanjur koji ide između stanova u zgradu i svatko stavlja u njega malo što je kuhao, ne mora, samo ako želi. Tak i svaki dan probamo neš drugo za jest.

I naš grad ima neki troje crkve, koju su građeni prije oko 1 5000 g. prije.

Oh, moj grad Alep je. Sad ja više više ne živim tam, aili uvijek će mi bit najbolji grad na svijetu. Ali na žalost sad je tamo rat i puno starije stvari su sad strgani, sad od rata. I najljepša damija u Sirija je strgana...

Ah, moja Sirija, što se dogodilo s tobom. Šteta, ozbilno šteta da takav grad dogodi mu se takve stvari.

Ali nikad neću zaboraviti tih 9 godina koje sam živi u najbolji gradu.

Alep, želim da bude mir.

Ma nikad neću zaboravit kad smo išli svaki petak nakon džuma na grad i kupili smo kebab za jesti, pa smo išli na kavu... Joj kako mi je žao sada zbog rata, ne mogu ić u Alep. I Allah jedini zna kad će biti gotov rat i kad ću moć ići opet u moja Sirija da vidim moj Alep. Ah, moj Alep.

Treće: Diana.

Diana je također učenica I. razreda. U ožujku je opisala svoju domovinu i svoj voljeni Alep na jeziku koji uči, kao i Fadel, tek nekoliko mjesec od dolaska u Zagreb i našu školu.

Moja domovina – moja draga Sirija

Domovina nije uopće mala riječ. Ova riječ je meni znači moje djetinjstvo, glas ptice kad razpjevaju svako jutro... Ona je moj parkić koje svako jutro kad se probudim i razgledam njegove dvorce, kad slušam svoju glazbu i pijem šalicom topla mlijeka, i vidim mamu i njen osmijeh, i kad slušam njen glas da poljube njene obraze – to je moj pozdrav mami, kad srećem svoju staru prijateljicu ... – to mi je domovina.

Isto kad odlazim svako jutro busom s dragom prijateljicom do škole i trošimo se cijeli put pričanjima i pripovijedamo si svoj dan, kako smo bili u osnovnoj školi i maštamo u budućnost, i odlučujemo puno odluka o svom životu kako svako od nas hoće biti nešto u budućnosti... To je moja domovina.

Riječ domovina isto znači miris drveća i lišća i gluhine... I to kako izgledaju dvorci kao da nose ukrašenu haljinu. Tako izgleda u zime.

Kada pada snijeg kao da kapice snijega su male ptice, lete iznad kuća i drveća, koje nosi svoje bijele haljine... I stave veliku bijelu cvijetnu gumicu – i djeca igraju snijegom, i razvesele se velikim smiješkom.... Sve je tojedna riječ – domovina, moja Sirija...

Rođena sam u Alepu. Alep je smješten na sjeveru Sirije i provela sam svoje djetinjstvo u Alepu...

Četvrto: Muhamed.

Muhamed Kattae, učenik je III. razreda.

Sirija – moja domovina

Moja domovina nalazi se između triju kontinenata. Ona je poveznica između Europe, Afrike i Azije. Dodiruje je najmodrije more – Sredozemno, i grije je najljepše sunce. To je zemlja s 25 milijuna stanovnika. Sada krvari...

Pred očima cijelog svijeta ubija se djevojčica plave kose i očiju boje meda. Na tisuće djevojčica, dječaka, beba... Šta su oni skrivili?! To je nepravda! A tko šuti na nepravdu, on je dio nje. Ubija se i uništava najstarija civilizacija Damaska, Alepa, Tadmura, Palmire, Humsa,... Uništava se jedan narod, jedan pitomi svijet. Ljudi u Siriji su ljubazni, kulturni, vole živjeti mirno. To je zemlja po kojoj su kročili mnogi veliki ljudi, poslanici i učenjaci.

U njoj se spajaju pijesak, voda, šuma i crvena zemlja, i čine jedinstvenu klimu u kojoj svaki čovjek uživa. Ona je kolijevka znanja, ona je blagoslovljena zemlja Šama. Poslanik a.s. je o njoj govorio. I drugi su govorili. Tko je jednom posjeti, uvijek je se sjeća. Koliko god pisao o mojoj Siriji, nikad je ne bih mogao opisati onakvom kakva jeste uistinu.

Nadam se da će ubrzo zacijeliti njene rane i da će joj zasijati sunce mira i slobode te da će opet čvrsto stati na svoje noge.

Ove radove, osim Muhamedovog, nisu čitali njihovi autori jer je to dodatno stresno za mlade ljude daleko od rodnog kraja... Radovi nisu ni korigirani (tek neznatno), razumjeli smo ih ili, bolje, osjetili.

Nakon toga uslijedila je prezentacije o Siriji, nekad i sad. Potresne fotografije sve su dirnule, bilo je i suza, kao i kad su čitani radovi naših školskih prijateljica i prijatelja.

Pročitali smo i Otvoreno pismo (na hrvatskom, arapskom i engleskom jeziku) svim srednjoškolicima grada Zagreba – da se pridruže našoj akciji da prestane rat u Siriji, i da nikada rata nigdje ne bude!

Svi učenici naše škole napisali su, svojeručno, pismo (na arapskom) svojim vršnjacima u Siriji sa željom da rat u njihovoj zemlji prestane što prije i s molbom Svevišnjem, Bogu dž.š., da im, uz dobre ljude, pomogne da prebrode ove teške trenutke.

Nakon programa ravnatelj naše gimnazije Mevludi ef. Arslani obratio se prigodnim riječima, uručio zahvalnice najuspješnijim učenicima/učenicama i njihovim mentorima, našim profesorima. Sudjelovalo se na različitim natjecanjima (školskim, županijskim, na međunarodnim iz vjeronaka, učenja Kur'ana časnog, debate i dr.). Bilo je tu i inozemnih natjecanja i sudjelovanja naših učenica i učenika, kao što se vidi. Ravnatelj se zahvalio sudionicima programa ističući da je i ove godine naša profesorica hrvatskog jezika i voditeljica Dramskog studija, kao u svim prigodama ranijih godina, kad smo predstavljali našu školu, pripremila i ovaj put izvrstan progam. U programu su svoj udio dale i profesorice t geografije, likovne kulture i glazbenog. Ravnatelj se zahvalio svima koji su sudjelovali u programu obilježavanja Dana škole, posebno onima koji su, uz pomoć profesorice tjelesnog, u prijedopodnevni satima, sudjelovali u nogomentnom natjecanju s učenicima Pravoslavne gimnazije iz Zagreba našalivši se na račun pobjede naših maturanata (da je bila 'namještaljka').

Učenica Lamia Farhat i ravnatelj

Prof. dr. Remzija Hadžiefendić-Parić i ravnatelj Arslani

Gosp. Ismail Korkmaz (direktor Sjajne zvijezde) i naš ravnatelj

Nakon ravnatelja, obratio nam se uvaženi muftija dr. sc. Aziz ef. Hasanović čestitajući nam svima Dan škole i ističući značaj Islamske gimnazije za Zajednicu i društvo - kao rasadnika znanja i lijepoga ahlaka.

Uvaženi muftija dr. Aziz ef. Hasanović

Program je završio učenjem lijepe ilahije. Naš zbor tako obećava lijepe vedre raspjevane dane.